

Bylost a budoust subjektu?

Subjekt v rámci události trvá, tj. sám se neděje, ale je nesen děním události. Proto nemá smysl mluvit o bylosti ani o budousti subjektu samého, to lze odlišit jen u události, ne však o jejím subjektu, který je jejím trvalým subjektem po celou dobu událostního dění. Subjekt proto není prostě jen součástí události, ale událost se v subjektu (jeho prostřednictvím) vztahuje sama k sobě, tj. ke své bylosti i ke své budousti jako k jakémusi zpřítomnění obého. To, že subjekt není ,objekt', je umožněno právě tím, že je (a zůstává) niterností, a že se tedy nezvnějšňuje jakožto subjekt – zvnějšňuje se jenom událost. A návrat z jejího zvnějšnění je možný právě jen díky subjektu, kterému jako by bylost stále ,vyklouzávala' z dosažené (dosahované) integrity. A naopak budoust je subjektem integrována jen tak, že je jakoby nasávána do (jeho) přítomnosti, z níž opět bude ,vyklouzávat' do bylosti události.

(Písek, 190514-1.)